

## (CD-77) ૧૦ – વખારો દુઃખની બોલી

વખારો દુઃખની બોલી, અમારી 'જીવ' થી સમજૂતી  
અવસ્તુ ગમતી જીવડાંને, ભવોભવ પીધી ગળથૂથી. –વખારો..  
દુકાનો દુઃખની નથી ક્યાંય છતાં એ સ્વ મતિ કલ્પીત.  
કપોળી કલ્પનાથી લો, ખરીદે નાશવંતી ચીજ.  
અવસ્થા છે અવસ્તુની, ત્રિકરણે મૂળ વસ્તુ ભિન્ન.  
છતાં એ ભ્રાંતિ રસની ચોંટ, વિભાવિક સુખ દુઃખે ભિન્ન. –વખારો..  
કહે, 'સર્વજ્ઞ' લોકોને, હું લઉં છું વિશ્વની ચિંતા.  
સૂણીને બાળ જીવ વહે, અમોને વ્હાલી જીવતી ચીતા.  
અમે કેમ આપી દઈએ દુઃખ? જગતનો વેપલો ધરખમ.  
તમે જો લઈ લ્યો જીવતાં દુઃખ તો જીવને મારવી પડે ઝખખ –વખારો..  
જગત નિષ્ઠ બુદ્ધિ મૂઢ પ્રપંચ, નિમંત્રે સુખે દુઃખ બે ઢંગ.  
પ્રતિષ્ઠિત મન અહમ બોરીંગ કુવામાં સર્પ ઝેરી ડંખ.  
નિરાશ્રિત, ઉંઘી સમજણમાં, જગત બેસી રહ્યું અડબંગ  
સ્વયંભૂ પ્રગટ સમજણ 'આ' જ કરે ખૂલ્લી જટાથી ગંગ –વખારો..  
જગત કડવાશ ઝેર પીએ, જે હસતે મુખ તે નીલકંઠ  
છતાં શંભુથી 'આ' ભોળો, દઈ દયે મોક્ષ શીવ સિદ્ધ પંથ,  
અમે ખુબ માર ખાધાં છે, ઘસાઈ ગઈ છે 'આડાઈ'  
અને તેથી થયાં વીતરાગ, ન કોઈ પક્ષે યા મત ટકરાઈ. –વખારો..  
અટકીયો મોક્ષ લોકોનો વધે આડાઈ કરીને જતન  
અટકણો મત અભિનીવેશ, નિરાશ્રય ફરતાં ચક્કરધન.  
છતે પૈસે જગત ભિક્ષુક, ખરીદે દુઃખ ભૌતિકી  
નિરંતર બાહ્ય સુખ શોધક, જગત વૃક્ષ ફાલે લૌકીકી –વખારો..  
મનોગત બુદ્ધિનાં કંકર, કુવે પડતાં ઊઠે વર્તુળ  
ઊંઘા ચશ્માથી માપે લોક, 'કહું; ના માપશો, હું અતુલ"  
અમારી આશિષો ય મૌન નથી વાજાં કે કોઈ પડઘમ  
સરળ ને દઈ દઉં સિદ્ધ મોક્ષ, દશા અંતિમ છું, અનુપમ. –વખારો..  
અમારું એક શુદ્ધ પુદગલ, તમાકુ કડવી ને ચૂંગી.  
ધૂંવાધાર વિશ્રસા નિકાલ પ્રમાણું શુદ્ધ 'આ' જ ધૂણી. (૩)